

מ"ת 24904/01/16 - מדינת ישראל נגד אליהו קוגמן

בית משפט השלום בטבריה

בפני כב' השופט יריב נבון

מ"ת 24904-01-16 מדינת ישראל נ'
קוגמן(עציר)
14 ינואר 2016

בעניין:

המבקשת

מדינת ישראל

נגד

המשיב

אליהו קוגמן (עציר)

נוכחים:

מטעם המבקשת: עו"ד נוח רחאל

מטעם המשיב: הובא באמצעות שב"ס וב"כ עו"ד אליאס אבו עטא

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

בפני בקשה למעצר עד תום ההליכים בהתאם לסעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה- מעצרים) התשנ"ו-1996 (להלן: "**חוק המעצרים**").

על פי כתב האישום מיוחסת למשיב עבירת איומים. על פי הנטען בתקופה שבין חודש 3/2015 לתחילת 4/2015 יצר המשיב קשר טלפוני עם המתלוננת, מור טרבלסי, אשר הינה בת זוגו של המשיב ולהן שני ילדים משותפים, וזאת לאחר שנפרדו דרכיהם. בשיחה זו איים המשיב על המתלוננת באומרו כי הוא יותר גרוע ממלאך המוות וכי הוא ירצה אותה, יתנקם בכל משפחתה ויחטוף את בתם המשותפת וישים את בא שלה על כיסא גלגלים.

עם הגשת כתב האישום הוגשה בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים כאשר עילת המעצר הנטענת הינה מסוכנות המשיב למתלוננת וכן חשש להתחמקות ואי התייבבות המשיב להליכי משפטו, וזאת נוכח העובדה כי נעשו ניסיונות לאתרו במשך 9 חודשים אשר עלו בתוהו, לאור העובדה כי המשיב ניתק כל קשר עם בני משפחתו, ולמעשה לא ניתן היה לאתר כתובת בה מתגורר המשיב, על אף ניסיונות רבים שנעשו.

ב"כ המשיב טען, כי לא קיימות ראיות לכאורה, וזאת מאחר והתיק מבוסס על גרסתה של המתלוננת אשר ממנה עולות סתירות מהותיות, מדובר בגרסה המתפתחת אשר נובעת למעשה ממחלוקת בינה לבין המשיב באשר לחוב כספי הקיים

עמוד 1

ביניהם.

ראיות לכאורה:

בית-המשפט הבוחן את קיומן של ראיות לכאורה לשם גיבושה של עילת מעצר אינו נדרש, אלא לבחון האם די בראיות אשר הובאו בפניו, באם תוכחנה במהלך המשפט, כדי להוכיח את אשמת המשיב מעבר לכל ספק סביר (ראה בש"פ 8087/95 **זאדה נ' מדינת ישראל**, פ"ד נ(2) 133, 148).

בשלב הלכאורי, אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים, אלא יש להראות כי הסתירות גלויות על פניהן, וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ויציגה כמשוללת יסוד. ראו לעניין זה:

"על מנת לכרסם כרסום של ממש בפוטנציאל הראייתי הגלום בראיות בשלב הלכאורי, אין די בהצבעה על סתירות בדברי העדים, אלא יש להראות כי הסתירות גלויות על פניהן, וכי הן מקעקעות את הגרסה באופן שלא יאפשר ליתן בה כל אמון ויציגה כמשוללת יסוד (ראו: בש"פ 385/11 ציון נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו], 20.1.11); בש"פ 9376/09 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 1.12.09)." .

[בש"פ 352/11 **ארז איאסי ברי נ' מדינת ישראל** (טרם פורסם, 25.1.11). פסקה 9 להחלטה].

מהכלל אל הפרט :

מעיון בתיק עולה כי כנגד המשיב אכן הראיה העיקרית היא גרסת המתלוננת המפרטת את הדברים שנאמרו לה על ידי המשיב בשיחת הטלפון כאמור. יצוין כי התלונה הוגשה ביום 19.4.15 ובמועד זה נחקרה המתלוננת כאמור. מגרסתה הראשונית עולה, כי התלונה הוגשה 3 שבועות לאחר אותה שיחה ולא מצאתי כי ההסבר שהמתלוננת סיפקה לשיהוי בהגשת התלונה, הינו הסבר מניח את הדעת. לטענתה, מדובר במשיב אשר חייב לה חוב כספי משמעותי והיא לא הגישה תלונה כי האמינה שיחזיר לה את הכסף. לאחר שהסתבר לה שלא כך הדבר, ניגשה והגישה תלונתה. כבר עתה אציין כי סבורני שהתנהלות זו אינה מאפיינת מי אשר חוששת לחייה, שהרי מי שחושש לחייו ניגש מיד לתחנת המשטרה להתלונן כנגד מי אשר איים עליו, וזאת כדי להגן על עצמו ועל ילדיו. מעבר לכך, אף חקירותיה הנוספות של המתלוננת במשטרה מן הימים האחרונים אשר נדרשו לאחר מעצרו של המשיב, מעלות שאלות ותמיהות באשר לגרסתה הכוללת, ובעיקר באשר למניע אשר הוביל אותה להגיש את התלונה מלכתחילה, ושאלה נכבדה באשר לחשש הנובע מדבריו של המשיב למתלוננת. בהקשר זה אציין כי אף במהלך העימות שנערך בין המשיב למתלוננת, המתלוננת הייתה דומיננטית למדי, הטיחה במשיב טענות קשות ולא חששה כלל לומר לו זאת, או לשמוע את דבריו. אינני סבור כי מדובר בהתנהלות אשר ממנה עולה חשש משמעותי לחיי המתלוננת.

מעבר לאמור, אציין כי מדובר באיום לכאורה מחודש 3/2015.

על אף שהמשיב נעלם בתקופה זו, דבר לא מנע ממנו לממש איום זה במהלך החודשים הרבים שחלפו מאז שיחת הטלפון כאמור. הדבר ללא ספק משפיע הן על עוצמת הראיות ובעיקר על עילת המסוכנות, והחשש שמא המשיב ינסה לפגוע במתלוננת או בבני משפחתה האחרים.

העילה אשר הטרידה את בית המשפט בעיקר, הינה החשש הכבד שמא המשיב לא יתייצב להמשך הליכי משפטו אם ישוחרר, וזאת נוכח העובדה כי כאמור, כפי שעולה בצורה טובה מחומר החקירה, הוא הלכה למעשה במשך 8 חודשים "ירד למחתרת", וכל הניסיונות הרבים לאתרו, לא צלחו.

סבורני, כי בנסיבות העניין, מאחר ועוצמת הראיות אינה רבה, מידת המסוכנות אף היא פחותה נוכח חלוף הזמן ואי מימוש האיום עד כה, נוכח הנתק הקיים ממילא בין המשיב למתלוננת, יש מקום להורות על שחרורו ממעצר בכפוף לתנאי השחרור המתאימים. יחד עם זאת, אין מנוס מהשתת הפקדה כספית משמעותית על המשיב אשר יהא בה כדי להבטיח את התייצבותו להמשך ההליכים במשפטו.

אשר על כן, אני מורה על שחרורו של המשיב בתנאים הבאים:

- א. נאסר על המשיב להיכנס לשטח המוניציפאלי של העיר טבריה, וזאת עד ליום 14.2.16 שעה 12:00.
- ב. המשיב יחתום על התחייבות עצמית על סך 10,000 ₪.
- ג. להבטחת תנאי השחרור יפקיד המשיב פיקדון על סך 5,000 ₪.
- המשיב יפקיד את הסכום האמור עד מחר, 15.1.16 שעה 12:00.
- תנאי זה לא יעכב את שחרורו.
- הסנגור יעביר העתק משובר ההפקדה בסמוך לאחר קבלתו מאת המשיב.
- ד. נאסר על החשוד ליצור קשר ישיר או עקיף עם המתלוננת, וזאת עד תום ההליכים נגדו.
- ה. החשוד מוזהר בזאת כי כל הפרה של תנאי השחרור עלולה לגרום אחריה את מעצרו המידי וכן נקיטת צעדים משפטיים נוספים.

זכות ערר לבית משפט מחוזי.

ניתנה והודעה היום ד' שבט תשע"ו, 14/01/2016 במעמד הנוכחים.

יריב נבון , שופט

[פרוטוקול הושמט]

החלטה

אני מורה על עיכוב ביצוע החלטתי עד מחר, 15.1.16 שעה 13:00.

התביעה תעדכן את הסגור ואת בית המשפט האם בכוונתם להגיש ערר על ההחלטה עד השעה 16:00.

ניתנה והודעה היום ד' שבט תשע"ו,
14/01/2016 במעמד הנוכחים.
יריב נבון , שופט